

РЕШЕНИЕ

№ 2418

гр. София, 07.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 08.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **11068** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на Амгад А. М. О., гражданин на С., [дата на раждане] в К., С., чрез представител по пълномощие адв. Б. И. Й., срещу Отказ за издаване на виза тип "D" (за дългосрочно пребиваване), постановен на 13.10.2022 г. от консул в Генералното консулство на Република България в Д., Обединени арабски емирства /О./, по заявление с рег. № 22000599 от 13.07.2022 г.

С жалбата се релевират възражения за незаконосъобразност на оспорвания отказ за издаване на виза поради противоречието му с материалния закон, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. Твърди се неизпълнение от страна на административния орган на задължението му по чл. 35 от АПК, тъй като отказът е постановен при неизяснена фактическа обстановка и въз основа на необосновани изводи за наличие на предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Счита, че в акта няма никакво описание на това какво е установено и кои точно цели или условия не са изпълнени, а органът не е обсъдил многобройните писмени доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза. Излагат се доводи, че жалбоподателят е женен за българска гражданка, поради което е нарушено правото му на личен и семеен живот. Освен това е представил в административното производство доказателства, че има осигурено жилище и издръжка за престоя си в РБ от страна на бащата на съпругата си.

Жалбоподателят се позовава на нарушение на чл. 8, ал. 1 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, каквото е правото му на личен и семеен живот, и на разпоредбата на чл. 10. ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. В тази връзка твърди, че прекъсването на връзките с роднините му в България и невъзможността да бъде със съпругата си сериозно би нарушило това негово право. Релевират се нарушения на процедурата и неспазване на срока за издаване на акта. Претендира отмяна на отказа за издаване на виза тип „D“, връщане на преписката по заявление № 22000599 на административния орган за ново произнасяне и присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание оспорването се поддържа от адв. В. и адв. Й.. Представя се списък на разноските. Допълнителни аргументи срещу оспорвания административен акт са развити в представени писмени бележки.

Ответникът - К. А., завеждащ консулска служба в Генералното консулство на Република България в Д., О., чрез процесуален представител юриск. Н. З., дирекция „К. отношения“ в Министерство на външните работи, оспорва жалбата. Счита, че административният орган е обосновал липсата на доказателства относно целта и условията на престоя на жалбоподателя в страната. Поддържа, че е доказано, че той и съпругата му не живеят на територията на Република България, а желаят издаване на виза на основание брачни отношения. Моли за отхвърляне на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството е образувано пред Генералното консулство на Република България в Д., Обединени арабски емирства, във връзка с получено разрешение, рег. № 22ПР-2413/08.07.2022 г. от директора на дирекция „К. отношения“ към Министерство на външните работи на Република България за подаване на заявление, с рег. № 22000599 от 13.07.2022 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) от жалбоподателя Амгад А. М. О., гражданин на С., като член на семейството на български гражданин въз основа на сключен на 02.01.2021 г. граждански брак с българската гражданка Н. Т. М., [дата на раждане], ЕГН [ЕГН]. Към заявлението са приложени: фотокопие на паспорт на името на Амгад А. М. О., издаден на 03.12.2018 г. в Х., С.; удостоверение № [ЕГН] за сключен граждански брак между Н. Т. М. и жалбоподателя Амгад О., издадено от Столична община, район „В.“, на 14.12.2021 г.; фотокопие на лична карта на българската гражданка Н. Т. М.; удостоверение за постоянен адрес ,изх. № 6774 на Н. Т. М. за [населено място],[жк], вх. 02, ет. 06, ап. 21, издадено на 28.04.2022 г.; декларация от Т. А. Р. М., ЕГН [ЕГН], с която декларира, че ще осигури на Амгад А. М. О. и на Н. Т. М. доходи в размер на минималната работна заплата и за двамата поотделно през целия им престой в РБ, както и поемане на всички разходи за обслужване и поддържане на жилището, където ще пребивават; копие на лична карта на Т. А. Р. М., ЕГН [ЕГН]; удостоверение за постоянен адрес на същия с изх. № 2952 от 23.02.2022 г. за адрес [населено място],[жк], вх. 02, ет. 06, ап. 21; нотариален акт № 160, рег. № 2101, дело № 174 от 2007 г. за придобиване на горния недвижим имот от Т. М.; извлечения от банкова сметка на името на същото лице в „Райфайзенбанк“ ЕАД за периода 31.01.2022 –

31.05.2022 г. Приложени са към заявлението и следните доказателства на чужд език /представени с превод на български език в съдебното производство/ – полица за сключена застраховка за пътуване към „А. Н. Assurance С.“ - Д. от 04.07.2022 г., с включени здравни рискове, на името на Амгад М. О., и свидетелство за съдимост по отношение на чужденеца, издадено на 29.05.2022 г. от Министерство на вътрешните работи на Република С., Централно полицейско управление, от което е видно, че не е осъждан.

Във връзка с проведената съгласувателна процедура по искането на Амгад О. по реда на чл. 30, ал. 2 от Н. по делото е постъпило писмо, рег. № 536400-54834/20.12.2022 г. от дирекция „Миграция“ към Министерство на вътрешните работи, към което е приложено писмо, рег. № М-17688 от 09.09.2022 г. на заместник-председателя на ДАНС, с което се уведомява главния секретар на МВР, че в хода на извършените проверки по съгласувателната процедура неколккратно са правени опити за установяване на обстоятелствата около сключения брак между жалбоподателя и българската гражданка Н. М., като след проверка в АИС – ГК за местонахождението на последната е установено, че тя не се намира на територията на РБ от 30.04.2022 г. Същото се отнася и за баща ѝ Т. М. и брат ѝ Я. М.. В писмото е изразено становище, че Амгад О. не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Във връзка с горното по подаденото заявление от жалбоподателя е постановен оспорваният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза тип „D“/ на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване. В допълнителни забележки на акта са изложени мотиви, че след извършена проверка е установено, че съпругата на апликанта, както и баща ѝ и брат ѝ са извън Република България и няма как да бъдат проверени обстоятелствата около сключения брак с цел установяване на миграционен риск.

Изискана е информация от главна дирекция „Гранична полиция“ при Министерство на вътрешните работи относно пътуванията в чужбина за периода 01.01.2021 г. – 31.12.2022 г. на Амгад О. и на Н. М.. Съгласно получената информация с писмо рег. № 328200-1263/19.01.2023 г. се установява, че са регистрирани данни за лицето Н. М. - влизане в РБ през ГКПП Аерогара „С.“ на 28.11.2021 г. и излизане от РБ на 01.12.2021 г., влизане в РБ през ГКПП Аерогара „С.“ на 28.04.2022 г. и излизане от РБ на 30.04.2022 г. По отношение на Амгад О. липсват данни за преминавания през ГКПП на РБ.

С оглед допуснатото доказателствено искане на жалбоподателя е проведен разпит на свидетел в съдебно заседание от 08.02.2023 г. - Т. А. Р. М., който е в родствена връзка със същия – баща е на съпругата му. Споделя, че дъщеря му се сгодила за жалбоподателя през януари 2020 г. Бракът бил сключен през януари 2021 г. в С. по ислямски обичай. След това живели в Х. до ноември 2021 г., след което там станал военен преврат и се преместили в Е., където са до момента, с временна виза, като през 3 месеца влизат и излизат от страната. Допълва, че според религиозните им обичаи дъщеря му не може да пребивава в страната без присъствието на съпруга си. Споделя, че жалбоподателят е машинен инженер, в момента живее в Д. и се занимава с фирмено брандиране и рекламни протоколи на фирми, приложения. Свидетелят заявява, че жалбоподателят е приет за студент във Варненския университет, мениджмънт, учил онлайн – дистанционно, през първия семестър, докато си уреди

визата.

Представени са в хода на съдебното обжалване писмени доказателства, които са неотнормими към предмета на делото, тъй като касаят лица, различни от жалбоподателя и съпругата му, и обстоятелства, които не са от значение при преценката относно доказване на основанията за заявеното дългосрочно пребиваване в страната, поради което няма да бъдат обсъждани в настоящите мотиви – сред тях такива относно лицето Я. Т. М., относно придобиване на недвижими имоти от Т. М. в РБ и справка в Търговския регистър към Агенция по вписванията относно „Тарик Интернешънъл Груп“ ЕООД.

Представените писмени доказателства - извлечение от електронна кореспонденция относно кандидатстване на жалбоподателя за двойна магистърска програма по бизнес администрация във Висше училище по мениджмънт – В., България, и С. М. У. – клон С., България; удостоверение изх. № 128/16.12.2022 г. от ректора на „Висше училище по мениджмънт – В. и удостоверение № 04-11-2436/16.12.2022 г., издадено от директор на дирекция „Висше образование“ към Министерство на образованието и науката, че Амгад О. е приет за студент от летен семестър на учебната 2022/2023 година във „Висше училище по мениджмънт – В., специалност „Бизнес администрация“, редовна форма на обучение, за срок от 2 години, за придобиване на образователно-квалификационна степен „магистър“, следват по време издаването на оспорвания акт, поради което са неотнормими към неговата законосъобразност и не следва да бъдат обсъждани при решаване на делото.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в законоустановения четиринадесетдневен срок по чл. 149, ал. 1 АПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт. Съдът възприема доводите на оспорващия за засягане на правото му по чл. 8, § 1 от ЕКПЧ за обосноваване на правен интерес по чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ. Съгласно последната норма съдебен контрол е изрично изключен по отношение на откази за визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 ЗЧРБ, каквато именно е поискана от чужденеца, видно от подаденото заявление за виза, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В процесната жалба са изложени такива основания - сключен брак между жалбоподателя Амгад О. и българската гражданка Н. М., във връзка с което е нарушено правото му на личен и семеен живот по чл. 8, § 1 от ЕКЗПЧОС. С оглед на това оспорването е процесуално допустимо на основание чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като съобразява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. Съгласно чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България, оправомощени от ръководителя на съответната структура в Министерството на външните работи. По делото е представена заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи Н. М., съгласно която в т. 3 е възложено на ръководителите на дипломатическите и

консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 и № 8 от Н. за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. В случая оспорваният акт е издаден от К. А. - З., временно управляващ Генералното консулство на РБ в Д., О., съгласно негова заповед № Ав-02-73-1/02.08.2022 г. Заявлението на жалбоподателя е разгледано от длъжностно лице в Генералното консулство на РБ в Д., О., след получено разрешение за това рег. № 22ПР-2413/08.07.2022 г. от директора на дирекция „К. отношения“ към Министерство на външните работи на Република България. Следователно оспорваният отказ за издаване на виза тип D на жалбоподателя е издаден от компетентен орган.

Спазена е писмената форма на акта, представляваща стандартен формуляр по образец съгласно Приложение № 7 към Н. Макар и лаконично в мотивите на същия са изложени фактическите и правни основания за издаването му, както чрез цифровото им изражение, така и със съответното словесно описание. Липсата на превод на акта на език, който жалбоподателят владее, не представлява процесуално нарушение и не ограничава правото му на защита. Същият е двуезичен съгласно установената стандартна форма-образец – на български и английски език.

При издаване на обжалвания отказ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Спазена е процедурата за издаване на оспорвания акт, разписана в Глава четвърта, раздел I от Н. Съгласно чл. 30, ал. 1 и ал. 2 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визов режим искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. По делото е постъпило становище от дирекция „Миграция“ с приложено заключение от ДА „НС“, че чуждият гражданин не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Не представлява съществено процесуално нарушението издаването на акта след предвидения в закона срок. Той е инструктивен и не оказва влияние върху законосъобразността на постановения отказ.

По материалната законосъобразност на оспорвания акт:

Условията и реда за пребиваване на чужденци в Република България са регламентирани в ЗЧРБ и Н., като е предвиден разрешителен режим чрез издаване визи. Видовете са уредени в чл. 9а, ал. 2 от ЗЧРБ. Чл. 34, ал. 1 от Н. определя, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България, като за отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

В случая основание за постановения отказ съгласно изложеното в мотивите му е нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, която предвижда, че се отказва издаване на

виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Конкретно изложените от органа мотиви са, че след извършена проверка е установено, че съпругата на апликанта, както и баща ѝ и брат ѝ са извън Република България и няма как да бъдат проверени обстоятелствата около сключения брак с цел установяване на миграционен риск.

С оглед фактите по делото настоящият съдебен състав намира за правилен този извод на административния орган.

В случая не се установява връзка на жалбоподателя с Република България, която да е основание за получаване на разрешение за пребиваване на нейната територия.

На първо място, бракът с български гражданин не задължава административния орган да предостави исканото разрешение за пребиваване на чужденеца. Това обстоятелство следва да се преценява наред с всички останали факти, които са относими към целта и условията на пребиваването в страната. Безспорно е, че жалбоподателят живее и извършва трудова дейност, която е източник на доходи за него, в Д., където е сключен и бракът му с българската гражданка Н. М.. Противно на твърденията в представените писмени бележки липсват данни по делото, че жалбоподателят работи „онлайн“. Съгласно споделеното от свидетеля М. - баща на съпругата на жалбоподателя, семейството живее в Д. с майката на същата. Не е установено съвместно съжителство на съпрузите на територията на България. Съпругата също не пребивава в България с оглед представеното становище от ДАНС за невъзможността да бъдат установени обстоятелствата около брака ѝ с жалбоподателя след извършени проверки, подкрепено с изявленията на свидетеля М.. Изложеното кореспондира с представената информация от ГД „Гранична полиция“ при МВР, съгласно която престоят на Н. М. в РБ в периода от 01.01.2021 г. до 31.12.2022 г. е едва няколко дни, като съгласно наличните данни в АИС „Граничен контрол“ е влизала в страната два пъти, като и в двата случая я е напускала два дни по-късно. Отделно от това свидетелят твърди, че тя учи в М. и Ш.. Следователно не се установява пребиваването ѝ в РБ. Поради това се явяват неоснователни и недоказани твърденията, изложени в жалбата, че семейството има трайна връзка със страната и роднините на съпругата, поради което желае да се установи в РБ, което и представлява основния мотив на жалбоподателя да поиска право на пребиваване в страната.

С оглед на изложеното правилно административният орган е приел, че са налице отрицателни предпоставки по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ за издаване на виза на жалбоподателя, тъй като същият само формално заявява основание за това, без да доказва каквато и да е връзка със страната освен факта на сключения брак. Предвид горния анализ на фактите не се нарушава правото на жалбоподателя на личен и семеен живот по чл. 8, § 1 от ЕКЗПЧОС, както се твърди. Видно от данните по делото, няма връзка между Република България и семейния живот на чужденеца по начин, налагащ правото му на постоянно пребиваване в РБ, тъй като съпругата му - гражданин на Република България, пребивава в друга държава заедно с него, а освен това може свободно да пътува в чужбина. ЕКЗПЧОС не защитава правото да се живее в договаряща държава. В своята практика ЕСПЧ приема, че държавите нямат задължение да зачитат избора на сключилите брак чужди граждани за тяхното съвместно съжителство и да позволяват събирането на семейства на тяхната територия (Решение от 12.06.2012 г. по дело *Baj Sultanov срещу А.*), както и че правото на семеен живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото

място, на което да се води семеен живот (Решение от 28.11.1996 г. по дело Ahmut срещу Н.).

Издаденият отказ е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Жалбоподателят и съпругата му живеят и извършват дейност извън РБ, като не са установени пречки да пребивават в друга държава. Освен това Н. Т. може свободно да пътува извън РБ.

Следва да бъде отбелязано, че данните относно обучение на жалбоподателя в учебно заведение в България следват по време издаването на атакувания акт, поради което и не са обсъдени и взети предвид от органа. Те не са били налице при постановяването на акта и нямат отношение към неговата законосъобразност.

Ирелевантни са доводите за несигурната политическа обстановка в С. и невъзможността на семейството да се установи там, тъй като това не е сред основанията за получаване на виза от чужденец по реда на ЗЧРБ.

Цитираната в жалбата Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки е неотнормима към настоящия случай, тъй като урежда движението на гражданите на Съюза от една държава-членка в друга държава-членка, какъвто не е настоящият случай на жалбоподателя като гражданин на трета страна. Аргумент за този извод е чл. 3, § 1 от същата, съгласно който директивата се прилага за всички граждани на Съюза, които се движат или пребивават в държава-членка, различна от тази, на която са граждани, и за членовете на техните семейства.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна. Поради това жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

При този изход на делото, своевременно направеното искане и на основание чл. 143, ал. 3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определено съобразно чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Амгад А. М. О., гражданин на С., [дата на раждане] , срещу Отказ за издаване на виза тип "D" (за дългосрочно пребиваване), постановен на

13.10.2022 г. от консул в Генералното консулство на Република България в Д., Обединени арабски емирства, по заявление с рег. № 22000599 от 13.07.2022 г.

ОСЪЖДА Амгад А. М. О., гражданин на С., [дата на раждане] , да заплати на Министерството на външните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: